

عبارات کلیدی برای کنفرانس یکپارچگی شکرگزاری

ما باید بر مسیح به عنوان مرکز منحصر به فردمان که توسط خدا مقرر شده است تمرکز کنیم، نه بر هیچ یک از اشخاص، چیزها یا امور غیر از مسیح؛ برای همه مشکلات، به ویژه مسئله تفرقه، تنها راه حل، مسرت از مسیح شامل تمام است.

مسرت بردن از خداوند جوانب بسیاری دارد - شادی حضور خداوند، شادی زیستن در رابطه عاشقانه، شادی توزیع الهی تثلیث الهی، شادی نوشیدن از نهر خوشی‌های خدا، شادی شناخت عشق خدا، شادی انجام اراده خدا، شادی قناعت در هر شرایطی، و ورود به شادی خداوند در پادشاهی.

روایت زندگی یوسف، مکاشفه ای از فرمانروایی روح است، زیرا فرمانروایی روح، جنبه سلطنت کننده یک مقدس بالغ است؛ فرمانروایی روح (زندگی سلطنت کردن در حیات، تحت تحدید و محدودیت حیات الهی در واقعیت پادشاهی خدا)، بالاتر از هر جنبه دیگری از روح است.

شادی پیش روی ما، خداوند عیسی همان داماد است، که برای عروسش می آید که خود را آماده ساخته است - بلوغ عروس، بنای عروس، عدالت عروس، زیبایی عروس، و جنگجو بودن عروس برای شکست دادن دشمن خدا.

رئوس مطالب پیام ها
برای کنفرانس یکپارچگی شکرگزاری
۲۳ تا ۲۶ نوامبر ۲۰۲۳

موضوع کلی:
مسرت از مسیح
و رشد ما در حیات تا بلوغ

پیام یک

مسرت از مسیح شامل تمام
به عنوان راه حل منحصر به فرد برای همه مشکلات در کلیسا

خواندن متون مقدس: ۱ قرن‌تیاں ۱: ۲، ۹؛ ۲: ۱۰-۹؛ ۱۳: ۸-۱؛ ارمیا ۲: ۱۳؛ تثنیه ۳: ۲۴-۲۲

۱. اول قرن‌تیاں کتابی است در مورد مسرت از مسیح شامل تمام به عنوان راه حل منحصر به فرد برای همه مشکلات در کلیسا؛ قصد خدا در بازیابی خود، بازیابی کردن مسیح به عنوان مرکز منحصر به فرد اقتصاد خدا و به عنوان همه چیز برای ماست که همان سهم ما جهت مسرتمان است - ۱: ۲، ۹، ۲۴، ۳۰:

آ. ما همه به مشارکت، مسرت مسیح فراخوانده شده ایم (آ. ۹)؛ کلمه «شراکت [مشارکت]» شامل اندیشه مسرت است؛ مسیح، سهم میراث ما است که توسط خدا برای مسرتمان به ما داده شده است (آ. ۲؛ کولسیان ۱: ۱۲).

ب. در ۱ قرن‌تیاں، قصد پولس رسول حل مشکلات در بین مقدسین قرن‌تس نبود؛ برای همه مشکلات، به خصوص مورد تفرقه، تنها راه حل، مسرت از مسیح شامل تمام است.

پ. ما باید بر مسیح تمرکز کنیم، نه بر هیچ یک از اشخاص، چیزها یا امور غیر از مسیح. ما باید بر مسیح به عنوان مرکز منحصر به فردمان که توسط خدا مقرر شده است تمرکز کنیم تا همه مشکلات بین ایمانداران حل شود - ۱: ۹؛ کولسیان ۱: ۱۷ ب، ۱۸ ب.

ت. هدف ما، کمال مسرت از مسیح و کمال کسب کردن مسیح برای بناسازی بدن مسیح است؛ این به نهایت مسرت از مسیح به عنوان جایزه ما در پادشاهی هزاره منجر می شود - فیلیپیان ۳: ۱۴؛ متی ۲۵: ۲۱، ۲۳.

ث. ما باید کسانی باشیم که «[به] یک [چیز] فکر» می کنیم. آن «یک فکر [چیز]» در فیلیپیان به شناخت، تجربه و مسرت باطنی از مسیح اشاره دارد. آن یک چیز، پیگیری مسیح برای کسب او و تصرف اوست - ۲: ۲، ۵؛ ۱: ۲۰-۲۱؛ ۳: ۷-۱۴؛ ۴: ۱۳.

ج. فکر کردن به چیزی غیر از آن یک چیز، سرکشی علیه اقتصاد خداست؛ اقتصاد خدا این است که ما به آن یک چیز فکر کنیم؛ ما در زندگی کلیسایی باید به همه مقدسین کمک کنیم که به آن یک چیز فکر کنند؛ افکار ما باید متمرکز بر و سرشار از مسرت مسیح برای زندگی کلیسایی، زندگی بدن، باشد.

چ. اول قرن‌تیاں آشکار می کند که خدا مسیح شامل تمام را با غنای حداقل بیست مورد، به عنوان سهم ما برای مسرتمان، به ما داده است. رمز زندگی مسیحی و زندگی کلیسایی، مسرت بردن ما از مسیح است - ۱: ۹:

۱. ما باید از مسیح به عنوان سهمی که خدا به ما داده است مسرت ببریم - آ. ۲.

۲. ما باید از مسیح به عنوان قدرت خدا و حکمت خدا به عنوان عدالت، تقدیس، و بازخرید برای ما، مسرت ببریم - آ. ۲۴، ۳۰.

۳. ما باید از مسیح به عنوان خداوند جلال، حتی به عنوان پادشاه جلال، برای تجلیل ما، مسرت ببریم - ۲: ۷-۸؛ رومیان ۸: ۳۰؛ مزامیر ۲۴: ۶-۱۰.

۴. ما باید از مسیح به عنوان اعماق (چیزهای عمیق) خدا مسرت ببریم - ۱ قرن تیان ۲: ۱۰.
۵. ما باید از مسیح به عنوان بنیاد منحصر به فرد بنای خدا مسرت ببریم - ۳: ۱۱.
۶. ما باید از مسیح به عنوان پسخ (۵: ۷)، نان بی خمیرمایه [فطیر] (آ. ۸)، خوراک روحانی، آشامیدنی روحانی، و صخره روحانی ما، مسرت ببریم (۱۰: ۳-۴).
۷. ما باید از مسیح به عنوان سر (۱۱: ۳؛ کولسیان ۲: ۱۹؛ افسسیان ۱: ۱۹-۲۳) و بدن مسرت ببریم (۱ قرن تیان ۱۲: ۱۲، ۲۴-۲۵؛ افسسیان ۴: ۱۵-۱۶).
۸. ما باید از مسیح به عنوان نوبرها (۱ قرن تیان ۱۵: ۲۰، ۲۳)، انسان دوم (آ. ۴۷)، و آدم آخر، که روح حیات بخش شد (آ. ۴۵) تا برای ما همه چیز باشد، مسرت ببریم.

۲. خدا در فراخواندن ما به مشارکت و مسرت پسرش وفادار است، ولی بسیاری از اوقات، ما به این که او ما را به قصد خود فرامی خواند بی وفا هستیم - ۱: ۹؛ ارمیا ۲: ۱۳؛ مراثی ۳: ۲۴-۲۲:

آ. قصد خدا در اقتصادش این است که سرچشمه، منشأ آبهای زنده باشد تا خودش را برای رضایت و مسرت ما، به درونمان توزیع کند. هدف از این مسرت، تولید کلیسا، همتای خدا، به عنوان افزایش خدا، توسعه خداست، تا پُری خدا برای ابراز او باشد - یوحنا ۳: ۲۹-۳۰؛ افسسیان ۳: ۱۶-۱۹، ۲۱.

ب. تنها راه برای برگرفتن خدا به عنوان سرچشمه آبهای زنده، روز به روز نوشیدن از او و جاری نمودن اوست؛ این ما را مستلزم می کند که مدام خداوند را بخوانیم (با آواز خواندن، شکرگزاری، شادی کردن، دعا کردن، ستایش کردن، و شناساندن اعمال نجات دهنده خدا به دیگران) - مزامیر ۳۶: ۸-۹؛ اشعیا ۱۲: ۳-۶؛ ۱ قرن تیان ۱۲: ۱۳؛ یوحنا ۷: ۳۷-۳۹؛ ۴: ۱۰، ۱۴؛ رومیان ۱۰: ۱۲-۱۳؛ ۱ تسالونیکیان ۵: ۱۶-۱۸.

پ. به جای مسرت بردن از خدا توسط نوشیدن او، قوم خدا مرتکب دو شرارت شدند - «زیرا قوم من دو کار بد کرده اند. / مرا که چشمه آب حیاتم / ترک نموده / و برای خود حوض ها [آب انبارها] کنده اند، / یعنی حوض های شکسته / که آب را نگاه ندارد» ارمیا ۲: ۱۳:

۱. اول، قوم خدا، خدا را به عنوان سرچشمه، منشأ خود برای مسرتشان، ترک کردند. دوم، به منابعی غیر از خدا روی آوردند که نمی توانست آنها را راضی کند یا آنها را توسعه خدا به عنوان پری او برای ابرازش سازد.

۲. کندن آب انبارها، مشقت اسرائیل در زحمت انسانی آنها را جهت ساختن چیزی (بت ها) به عنوان جایگزین خدا، به تصویر می کشد؛ اینکه آب انبارها شکسته بودند و نمی توانستند آب را در خود نگه دارند نشان می دهد که غیر از خدا که به عنوان آب زنده در ما برای مسرتمان توزیع می شود، هیچ چیز نمی تواند تشنگی ما را سیراب کند و ما را برای ابراز خدا افزایش او سازد - یوحنا ۴: ۱۴-۱۳.

ت. وضع شیرانه خبیثان این است که برای خوردن و آشامیدن و مسرت بردن از خداوند، نزد خداوند نمی آیند. آنها کارهای زیادی انجام می دهند، ولی برای تماس گرفتن با خداوند، برگرفتن او، دریافت او، چشیدن او، و مسرت بردن از او نمی آیند. در نظر خدا هیچ چیز شروتر از این نیست - اشعیا ۵۷: ۲۰؛ ر.ک. ۵۵: ۱-۲، ۶-۷.

ث. اگرچه ما بی وفاییم، خدا وفادار است، ولی وفاداری او بر طبق فهم یا نظر طبیعی ما نیست:

۱. خدا وفادار است که بت های ما را از بین ببرد. هر چیزی در درون ما است که بیشتر از خداوند دوست داریم یا جایگزین خدا در زندگی ما می شود، یک بت است - حزقیال ۱۴: ۱؛ ۳: ۱ یوحنا ۵: ۲۱.

۲. صلح و آرامش ظاهری در محیط ما، راحتی و آسودگی شخصی ما، و دارایی های ما می توانند برای ما بت های شونند تا ما را گمراه کنند. اما خدا وفادار است که این چیزها را از بین ببرد تا ما از او به عنوان سرچشمه آبهای زنده بنوشیم.

۳. خدا وفادار است که به ما اجازه می‌دهد مشکلاتی داشته باشیم تا یاد بگیریم به خودمان اعتماد نکنیم بلکه به او [اعتماد کنیم] تا او ما را به اقتصاد خود رهبری کند تا از مسیح مسرت ببریم، مسیح را جذب کنیم، مسیح را بنوشیم، مسیح را بخوریم، و مسیح را هضم و جذب کنیم تا اینکه خدا جهت انجام اقتصادش، در ما افزایش یابد - ارمیا ۱۷: ۷-۸؛ ۲ قرن‌تیاں ۱: ۸-۹؛ یوحنا ۱۶: ۳۳؛ ۱ قرن‌تیاں ۱۰: ۳-۴؛ ۱۲: ۱۳.

۴. خدا به چیزی جز مسرت ما از مسیح علاقه ندارد. ما شاید فکر کنیم که به خاطر شکست ما، ناامید هستیم، ولی با خدا هیچ نوع دل‌سردی نیست؛ شکست ما به سادگی راه را برای مسیح باز می‌کند که وارد شود تا همه چیز ما باشد، و او را قادر به رساندن ما به بلوغ می‌کند - رومیان ۸: ۲۸-۲۹؛ عبرانیان ۶: ۱؛ پیدایش ۳۷: ۱ و زیرنویس؛ ۴۷: ۷ و زیرنویس.

۳. اول قرن‌تیاں آشکار می‌کند که راه مسرت بردن از خداوند این است که او را دوست بداریم (۲: ۹-۱۰؛ ۱۶: ۲۲) و یکدیگر را دوست بداریم (۱۳: ۱-۸). بازیابی خداوند، بازیابی عشق به خداوند عیسی با عشق نخستین (مکاشفه ۲: ۴؛ ۱ یوحنا ۴: ۱۹) است و محبت به یکدیگر برای بناسازی بدن ارگانیک مسیح (افسسیان ۴: ۱۶):

آ. عشق ما به خداوند، شرط ضروری برای قادر ساختن ما جهت ورود به درون قلب او و درک همه رموز آن و برای پی بردن به چیزهای عمیق و پنهانی که خدا برای ما مقدر و آماده کرده است و شراکت ما در آنهاست - ۱ قرن‌تیاں ۲: ۱۰-۹؛ متى ۲۲: ۳۷-۳۸؛ مزامیر ۷۳: ۲۵؛ ۱۱۶: ۱-۲؛ ۱. محتوی زندگی کلیسای به مسرت از مسیح بستگی دارد. ما هر چه بیشتر از او مسرت ببریم، محتوی غنی تر خواهد بود. ولی مسرت بردن از مسیح مستلزم این است که ما او را با عشق نخستین دوست بداریم - مکاشفه ۲: ۴-۵، ۷.

۲. تنزل کلیسا با ترک عشق نخستین ما نسبت به خداوند آغاز می‌شود. دوست داشتن خداوند با عشق نخستین، عشق بهترین، برتری و مقام اول را در همه چیز به خداوند دادن است، که با عشق او فروگرفته شویم تا او را به عنوان همه چیز در زندگیمان در نظر گرفته و برگیریم - آ. ۴-۵؛ کولسیان ۱: ۱۸؛ ۲ قرن‌تیاں ۵: ۱۴-۱۵؛ مرقس ۱۲: ۳۰؛ مزامیر ۷۳: ۲۶-۲۵.

۳. همان حیاتی که وقتی به خداوند عیسی ایمان آوردیم دریافت کردیم، یک شخص است، و تنها راه اعمال و مسرت بردن از این شخص این است که او را با عشق نخستین دوست بداریم. از آنجا که خداوند عیسی به عنوان حیاطمان یک شخص است، ما به یک تماس جدید با او نیاز داریم تا از حضور فعلی او در همین لحظه و روز به روز مسرت ببریم - یوحنا ۱۱: ۲۵؛ ۱۴: ۶-۵؛ ۱ تیموتائوس ۱: ۱۴؛ یوحنا ۱۴: ۲۱، ۲۳؛ ۲ قرن‌تیاں ۵: ۱۴-۱۵؛ مکاشفه ۲: ۴-۷؛ کولسیان ۱: ۱۸؛ رومیان ۶: ۴؛ ۷: ۶.

۴. ما باید اشخاصی باشیم که غرق در عشق مسیح هستیم؛ عشق الهی باید مانند جزر و مد آبهای عظیم به سوی ما بوده، ما را وادار کند تا به او زندگی کنیم و به طور خارج از کنترل خود، بی نهایت عاشقش باشیم - ۲ قرن‌تیاں ۵: ۱۴.

۵. برای اینکه بی نهایت عاشق خداوند باشیم، باید کسانی باشیم که مایل و جویا هستیم که تمام ایام عمرمان در خانه خدا ساکن باشیم تا بر زیبایی (قشنگی، دلپذیری، خوشایندی) او بنگریم، و از خدا در معبدش پرس و جو کنیم. پرس و جو از خدا این است که در مورد همه چیز در زندگی روزانه خود با خدا مشورت کنیم - مزامیر ۲۷: ۴.

ب. عشق، عالی ترین راه برای ما جهت چیزی بودن یا کاری برای بناسازی کلیسا به عنوان بدن ارگانیک مسیح انجام دادن است - ۱ قرن‌تیاں ۱۲: ۱۳-۱۴؛ ر.ک. ۱۴: ۱، ۳، ۴؛

۱. «علم باعث تکبر است، لکن محبت بنا می‌کند»؛ ما شاید به پیام های خدمتگزاری گوش دهیم و با دانش صرف متکبر شویم - ۸: ۱؛ ر.ک. ۲ قرن‌تیاں ۳: ۶.

۲. وقتی که قانون روح حیات به عنوان قانون عشق (رومیان ۸: ۲؛ غلاطیان ۶: ۲-۳)، در درونمان فعال می شود، زحمت ما در خداوند، محنت محبت است (۱ قرنیتان ۱۵: ۵۸؛ ۱ تسالونیکیان ۱: ۳)، که در آن ما از ضعف حمایت و پشتیبانی می کنیم (اعمال ۲۰: ۳۵؛ ۱ تسالونیکیان ۵: ۱۴). «ضعفا» به کسانی اشاره دارد که یا در روح یا روان یا بدنشان ضعیف هستند، یا در ایمان ضعیف هستند.
۳. مسیح که دوستش می داریم، مسیح دوستدار کلیساست (افسیان ۵: ۲۵). وقتی او را دوست داریم، کلیسا را همانطور که او دوست دارد دوست خواهیم داشت. زندگی کلیسای، یک زندگی از محبت برادرانه است (۱ یوحنا ۴: ۷-۸؛ ۲ یوحنا ۵-۶؛ یوحنا ۱۵: ۱۲، ۱۷؛ مکاشفه ۳: ۷؛ افسسیان ۵: ۲؛ ر.ک. یهودا ۱۲آ)، و بدن، خود را در محبت (افسیان ۴: ۱۶) بنا می سازد.
۴. روح خدادادی و بازخرید شده ما، روح عشق است. ما برای فتح تنزل کلیسای امروزی به یک روح سوزان عشق نیاز داریم - ۲ تیموتائوس ۱: ۷؛ رومیان ۱۲: ۱۰-۱۱.
۵. عشق ما به یکدیگر، با ورود بیشتر و بیشتر ما به تجربه و مسرت از یکپارچه شدن با هم برای یگانگی، بناسازی، و واقعیت بدن مسیح، برای ما واقعی می شود - ۱ قرنیتان ۱۲: ۱۴-۲۷؛ رومیان ۱۶: ۱-۱۶؛ کولسیان ۴: ۱۶؛ یوحنا ۱۲: ۲۴؛ لویان ۲: ۴-۵.